

Schubert András

Mi folyik itt?

- Balla elvtárs - gyújtott rá Kárpáti főszerkesztő elviselhetetlenül büdös Csongor szivarjára. - Tegnap itt járt nálam a vízügytől egy régi elvtárs. Érdekes hírei voltak. A következő tervidőszakban kiemelt téma lesz a társadalmi víztudatosság erősítése. Komoly támogatások várhatók. A Magyar Hangnak semm-iképpen nem szabad lemaradni erről a ... a ... szóval erről a víztudatosság izéről.

- Semmiképpen - bólintott egyetértően Balla Miki. - Holnaptól csakis vizet fogok prédikálni. Vagy...? - nézett a főnökére Miki erős gyanakvással a szemében.

Kárpáti leverte a hamut. A szivarbűz újabb hulláma öntötte el a szobát.

- Ne bohóckodjon. Egy jó kis cikk kell. Tudja, esőkert, zöldtető, esőgyűjtő hordó, vízáteresztő burkolat, meg... ciszterna. Közérthető legyen és meggyőző. Mindenki számára.

- Világos. Agitprop növényeknek - summázta Miki.

Kárpáti egy pillanatig habozott, hogy Miki arcába fújja-e a füstöt, aztán csak ennyit mondott:

- Jó lenne, ha ma estig leadná. Akkor holnap már a megyei lapok is átvehetnék.

Miki visszavonult a társbérleti szerkesztőségi zugba, amelynek lichthófra néző kilátásában ő, az egyszemélyes kultúrrovat, a szintén egyszemélyes sportrovat vezetőjével, Tamással osztozott. Tamás éppen a hétvégi megye II. eredményekben ült nyakig. Éppen csak felpillantott.

- Látom, jó színben vagy! Zöld vagy, zöld vagy...

Mikit még az ősrégi, mindig bevált Kabos poén is csak tovább bosszantotta.

- Na mi az, már te is tudsz róla?

Tamás zavartan ártatlan arcán látta, hogy rossz nyomon kapiskál.

- Jól van, jól van. Na, „zöldtető”, te mit tudnál erről írni a rovatodban?

- Zöldtető? A Fradi stadion szurkolói zónája.

Miki elmosolyodott.

- Nem rossz! Nem akarod megírni az egész cikket?

Elmesélte a főnöki ukázt. Tamás vállat vont.

- Akár az egész foci pályát felköltöztethetjük a tetőre! *Fenntartható bajnokság*. Ez lesz a címe.

Most már röhögtek. Aztán egy pillanatnyi csend. És Miki fejében kipattant a szikra.

– Figyelj csak! Menjünk körbe. Komoly arccal. Mondjuk, hogy a főszerk utasításba adta: minden rovat köteles hozzájárulni a vízügyi anyaghoz. Mi csak... begyűjtjük a hozzájárulásokat.

Már indultak is. Egy fél óra alatt körbejártak. Azon azért még ők is meglepődtek, hogy senkinek még egy csodálkozó pillantása sem volt.

– Egy óra múlva jövünk, addig dobjátok össze az anyagot!

Ezt azért volt, aki fölalkudta másfélre.

A szobájukba visszaérve elégedetten nyújtóztak ki a szembetolt íróasztaloknál. Meg voltak győződve, hogy úgy néznek ki, mint az amerikai magazinok karikatúráin látható vérbeli zszurnaliszták. Tamás csak annyit jegyzett meg:

– Azért majd találod ki, mivel magyarázod ki otthon Magdinak a kék-zöld foltokat, amit ezért kapunk...

– Ne aggódj! – nyúlt Miki az íróasztala legalsó polcára, ahonnan egy bizalomkeltő sárgás folyadékkal tele laposüveget vett elő. – Ez majd megenyhíti őket. A napokban kaptam egy nagyreményű poétától, aki rajtam keresztül szeretné az olvasók nyakába önteni szerelmi líráját.

Szó, ami szó néhány kollégánál jól jött a varázsital, amikor elárulták nekik, hogy egy ugratás miatt kellett izzadniuk az elmúlt órában. Így vagy úgy, azok ketten megint íróasztaluk mögött nyújtózhattak, most már egy paksaméta kézirat társaságában, amelyet váltott röhögések közepette olvastak fel egymásnak.

„Moszkva és Szófia közös közleményben üdvözölte a KGST tagállamainak vízvisszatartó kezdeményezését, különös tekintettel a balkáni esőkert-építésekre” – olvasták a külpol rovat lelkendező híradását.

A gazdaságiak sem maradtak el. *„A Középgépgyártó Vállalat kísérleti jelleggel vízáteresztő burkolattal látta el a gyártócsarnok udvarát. Ezzel a szellemes megoldással jelentősen előre léptek a munkaversenyben.”*

Gedeonból, az időjárásfelelősből kitört a sci-fi író. *„Szovjet kutatók már nemcsak a folyók irányát fordítják meg, hanem a csapadékét is. Ahol túl sok eső esett, ott felhőkbe tudják párologtatni a vizet, amit azután a szárazabb vidékeken hullatnak le.”*

A reklámrovat dzsoli dzsókere egy esőgyűjtő hordót rajzolt ezzel a versikével:

Ide öntsd a vizet, ni!

Nem kell érte fizetni.

Mikinek most már gyerekjáték volt összehozni a cikket lapzárta előtt.

Meg is volt az eredménye. Hazafelé akkora zuhé fogta el, hogy térdig feltűrt nadrágban tudott csak hazaérni. *„Nem hiába mondja a költő”* – mormogta magában – *„azért a víz az úr.”*

Jó lenne, ha ma estig leadná

Hamarosan megint íróasztalaik mögött nyújtózhattak